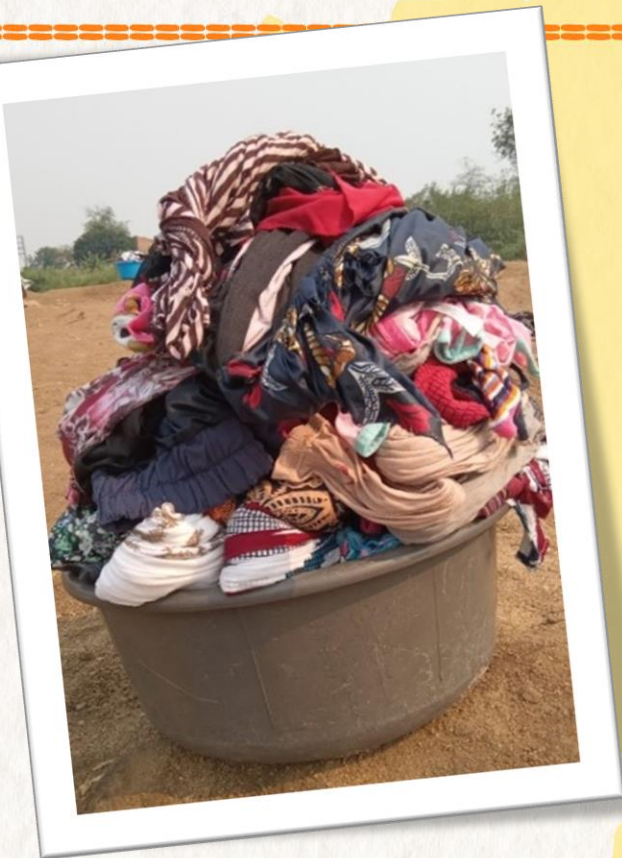

NIEUWSBRIEF

JUNI 2024

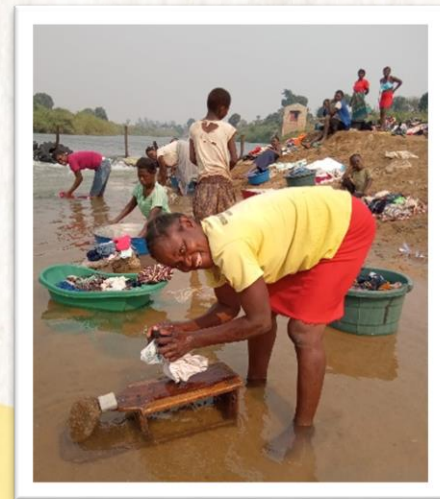
Wasgoed

Hij stond me op te wachten aan het einde van een les. Isaque, een tweedejaars student van de lerarenopleiding. Zijn naam betekent 'hij die lacht' maar er viel niet veel te lachen, zo leek. We gingen aan een tafeltje zitten en hij vertelde hoe zijn familie zijn schoolgeld bij elkaar probeert te sprokkelen. Soms door rijst te verkopen of mais. Dit jaar echter zijn door droogte de oogsten grotendeels mislukt. "De

enige die sinds kort een baan heeft, is mijn broer", vertelde Isaque. "Hij is pas leraar geworden, maar hij moet eerst de wasmachine afbetalen die hij voor de decaan heeft moeten kopen om de baan te krijgen. Als ik eind deze week niet het volledige schoolgeld betaald heb, word ik naar huis gestuurd." De zorgen waren duidelijk van zijn gezicht te lezen. Hij keek me aan en vroeg of hij het missende deel van me mocht lenen.

Het voelt als de vuile was buiten hangen, maar steeds vaker moet je hier in Mozambique een baan of een klus kopen. De bedragen die gevraagd worden zijn soms immens en nu wordt er dus ook om duurdere gebruiksvoorwerpen gevraagd door hen die de lakens uitdelen. De beste student van de lerarenopleiding van 3 jaar geleden kreeg tijdens de diplomering een prijs uitgereikt van zo'n provinciale lakenuitdeler. Deze briljante student staat echter nog steeds niet voor de klas. Hij heeft geen geld om een baan te kopen. Ook als je geen

Izaäk heet, vergaat je dan het lachen wel. Ondanks hoorde ik iemand schamper opmerken: "Je wordt hier opgeleid om werkeloos te worden of met je diploma op zak hout te gaan sprokkelen en dat te verkopen langs de weg."

Ook Dias stond te dralen bij m'n klaslokaal. Hij vertelde van de ziekte van zijn moeder en van zijn vader die daardoor minder op het land kan werken en daarnaast nog eens de mislukte oogsten. "U heeft weleens gezegd", zo zei hij, "dat waar je vandaan komt, niet altijd hoeft te beslissen waar je heengaat. Ik vind dat moeilijk te geloven want niemand uit mijn familie heeft tot nu toe een diploma kunnen halen en nu lijkt het ook bij mij te gaan mislukken." Hij keek me aan en zei: "In ons dorp was ooit een blanke die een weduwe en haar kinderen die in grote ellende verkeerden hielp. U bent ook een blanke. Ik vroeg me af of u me kunt helpen?"

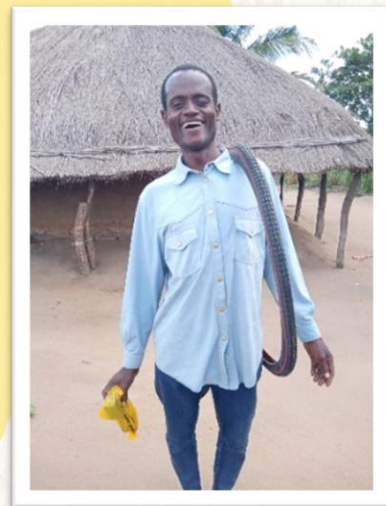
Vorig jaar hadden we een les over het belang van vaderschap. Op verzoek van iemand had ik hier een les over gemaakt. Als introductie las ik een paar krantenkoppen voor. Eentje ervan luidde: Afrikaanse vader gaat op cursus om te leren hoe een betrokken en aanwezige vader te zijn. Ik vroeg m'n studenten wat er bij ze bovenkwam en zo ontstonden gesprekken. "Wat zou je anders doen dan de vaders die je om je heen ziet?", was op een gegeven moment de vraag. Moises stond op en zei: "Mijn vader heeft 21 kinderen bij 3 vrouwen. Hij is niet betrokken bij mijn leven. Hij draagt ook niet bij aan mijn studie. Dat geeft zo'n machtig akelig gevoel van binnen. Dat wil ik niet voor mijn kinderen en daarom wil ik later ook maar één vrouw." Deze Moises moest vorig jaar al in het eerste kwartaal stoppen met zijn opleiding vanwege geldgebrek. Door een gift, die precies op de dag kwam dat hij z'n koffertje al aan het pakken was, kon ik hem helpen. Dit jaar is er een Nederlands echtpaar dat zijn schoolgeld betaalt. Toch stond ook hij met een zeer zorgelijk gezicht op me te wachten. Eén van de

leraren probeerde hem nu namelijk geld af te troggelen. Deze leraar, die les geeft in Afrikaanse talen, had hem met opzet een onvoldoende gegeven en wilde nu geld in ruil voor een hoger cijfer. Moises en ik bespraken wat hij kon doen. Hij besloot hem de oren te gaan wassen; het gesprek met de leraar aan te gaan. Hij zou naar de directie stappen als hij geen eerlijk cijfer zou krijgen. De leraar bleek bang voor een smet op zijn blazoën, want dat krijg je er niet zomaar uitgewassen. Hij bond in en Moises loopt weer met een brede glimlach rond. Heel moedig en hoopgevend dat hij op durfde te staan tegen het wassende water van corruptie.

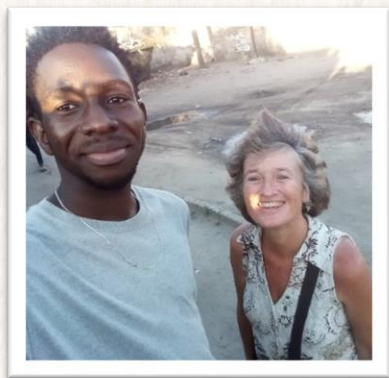

Onderweg naar Jeremias zag ik hier en daar wasgoed dat te drogen lag. Handwas wel te verstaan. Een paar jaar geleden had Jeremias een fiets gekocht. De oogst was zo goed geweest dat hij zelfs mais had kunnen verkopen en zo zijn begeerde tweewieler had kunnen aanschaffen. Maar

nu was zijn achterband compleet aan flarden gereden. Zelfs voor iemand met ingenieuze Afrikaanse vindingrijkheid, was het repareren hiervan onbegonnen werk. Jeremias liep moeilijk vanwege een wond aan zijn voet; op de pedalen zou hij hier geen last van hebben. Bij het zien van de nieuwe banden die ik bij me had, jubelde hij dan ook heus van fietsenvreugd! Zelf voelde ik me die dag behoorlijk rot, net als veel andere dagen trouwens momenteel. De zon doet vaak zéér als deze schijnt, door de gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Ik zit soms liever even in het donker buiten en kijk dan naar de sterren en het Zuiderkruis. Maar het ervaren van het principe dat het zaliger is te geven dan te ontvangen, maakte dat ook ik die avond met een glimlach op m'n gezicht ging slapen bij het denken aan de jubelende Jeremias.

Vorige week zag ik ineens hordes kinderen vroeg uit school komen. Ze waren na diverse waarschuwingen naar huis gestuurd. Vanaf de eerste klas van de middelbare school is het namelijk verplicht om een uniform te dragen. Ze mogen pas (weer) de klas in als ze volgens de regels van de school gekleed gaan. Ik weet niet goed wat ik van het hele uniformgebeuren moet denken. Het voorkomt onder andere dat leraren niet weten waar ze kijken moeten, zeggen sommigen. Daar zit wat in. Anderen daarentegen moeten stoppen met school omdat ze geen geld hebben voor een uniform. Of ze gaan op 12- of 13-jarige leeftijd 's avonds naar school. Verre van ideaal om op die leeftijd in het donker naar huis te moeten. Ook Agosto was als uniform-loze van school gestuurd en stond op zijn gebruikelijke plekje achter de boom op me te wachten. Sommigen van u vroegen waar hij nu woont na het overlijden van zijn oma. Bij zijn vader. Deze is weer uit de gevangenis maar heeft erg losse handjes. Agosto maakt daar ook met enige regelmaat kennis mee. Jammer dat eerdergenoemde vaderschapscursus hier niet gegeven wordt. Agosto en ik gingen samen naar een kleermaker en een paar dagen later liep hij zéér verguld, in een uniform, richting school.

Isaque stak van de week even zijn gezicht om het hoekje. Hij deed zijn naam weer eer aan: hij lachte! Wie het laatst lacht, lacht – meestal- het best. Maar of een kind de was kan doen?

Groet, *Leone*

Ondersteuning is mogelijk door een gift over te maken naar AIM International, bankrekeningnr. NL91 RABO 0155 6577 12 o.v.v. 'ondersteuning Léonie'.

Uw gift is fiscaal aftrekbaar.

THUISFRONTCOMMISSIE:

Willeke de Pagter (voorz.) pagte056@planet.nl

Wilma Boone (secre.) wilmaboone@outlook.com

Aart (penm.) en Lenny Prinsen

Petra Schot

www.leoniedieleman.wordpress.com

leonie.dieleman@outlook.com